

Експліцитна оцінка в дискурсі може бути виражена іменниками, значення яких розкривається в дискурсі, напр.: «*Hast du diesen Hund eigentlich aufgenommen, von dem du mir neulich erzählt hast ?*» «*Noch nur so ein nutzloses Vieh*», *schimpfte Kurt und winkte zum Tresen*» (6, 22) Негативне ставлення адресанта до об'єкта обговорення (собаки) виражає іменник *Vieh* (худоба) в поєднанні з прикметником *nutzloses* (безтолковий) та інтенсивами *noch nur so ein*, що додають експресивності оцінці.

Отже, не викликає сумніву твердження про соціальну обумовленість оцінки. Її інтерпретація залежить від норм, прийнятих в тому чи іншому суспільстві. Так, світобачення та світовідчуття, соціальні інтереси та мода, престижність та неприйняття формують та деформують оцінку. Таким чином, інтерпретація включає фактор адресата та комунікативну мету конкретного мовленнєвого акту.

Список використаних джерел:

1. Вольф, Е.М. Функциональная семантика оценки / Е.М. Вольф. – М.: Наука, 1985. – 256 с.
2. Захарова Л.М. Категорія оцінки в сучасних лінгвістичних дослідженнях [Електронний ресурс] / Л. М. Захарова – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/3_ANR_2015/Philologia/3_186199.doc.htm.
3. Малярчук О. В. Засоби вербалізації категорії оцінки в сучасній англійській мові [Електронний ресурс] / О. В. Малярчук – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/3_ANR_2015/Philologia/3_186199.doc.htm.
4. Овсієнко Л. О. Суб'єкт та об'єкт оцінки у діалогічному дискурсі (на матеріалі німецької художньої прози) / Л. О. Овсієнко // Наукові записки. Серія : Філологічні науки (мовознавство): у 5 ч. – Кіровоград : РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2010. – Вип. 89 (5). – С. 311–315.
5. Овсієнко Л.О. Експліцитно виражена оцінка в контексті німецькомовного діалогічного дискурсу / Л.О. Овсієнко // Мовознавчий вісник : зб. наук. пр. – Черкаси : ЧНУ ім. Б. Хмельницького, 2015. – Вип. 20. – С. 136-140.

Список джерел ілюстративного матеріалу

6. Hauptmann, ZmwLi: Hauptmann G. / Gabi Hauptmann. – В. : Piper Verlag GmbH, 2015. – 241 S.

Науковий керівник: к.філол.н., доцент Л. О. Овсієнко

PHONETISCHE BESONDERHEITEN DES HOHENLOHISCHEN

A. Y. Syvohorla

Nationale Bogdan-Chmelnytzkyj-Universität Tscherkasy

Ein **Dialekt** auch als Mundart bezeichnet, ist eine lokale oder regionale sprachliche Variante der Sprache.

In diesem Artikel geht es um Besonderheiten der Laute und Konsonanten des Hohenlohischen Dialektes. Hohenlohisch wird im Norden Baden-Württembergs gesprochen. Hohenlohisch ist Teil der Ostfränkischen Dialektgruppe. Dieser Dialekt ist üblicherweise auf Landkreis Schwäbisch Hall, der Hohenlohekreis und das Gebiet des ehemaligen Landkreises Mergentheim weitverbreitet [1, 12].

Es wurde von uns die alltägliche Sprache des Dialektes analysiert und folgende Merkmale festgestellt:

1. Monophthongierung des Diphthonges **au**:

Hohenlohisch

[ʊf]

pass **uf**!

mach **uf**!

Hochdeutsch

[auf]

pass **auf**!

mach **auf**!

2. Diphthongierung der Vokale **a, o**:

Hohenlohisch

Hochdeutsch

[ɔu]
kousch
Prouschd

[a], [ɔ]
Kannst
Prost

3. Der Diphthong [ar] im Dialekt entspricht dem Diphthong [ɛɪ]:

Hohenlohisch

[ɛɪ]
eikaafe

Hochdeutsch

[ar]
einkaufen

4. Auch wurden einige Besonderheiten der Konsonanten des Hohenlohischen festgestellt. Zu ihnen gehören die folgenden:

• Die Kombiotion **st** im Hochdeutschen entspricht der Kombination **schd** im Hohenlohischen:

Hohenlohisch

[ʃd]
Wurschd
Prouschd

Hochdeutsch

[st]
Wurst
Prost

• Der Laut [k] im Hochdeutschen entspricht dem Laut [ç] im Hohenlohischen:

Hohenlohisch

[ç]

Plaschdich

Hochdeutsch

[k]

Plastik

Die Ergebnisse der Forschung zeigten, dass der hohenlohische Dialekt über eigene lautliche Eigenschaften verfügt und sich wesentlich nicht nur von dem Hochdeutschen, sondern auch von den anderen Dialekten unterscheidet.

Literaturverzeichnis:

1. Kuppler, A. Hohenlohisch soll nicht sterben! / Alfred Kuppler. — Gerabronn / Crailsheim : Hohenloher Druck- und Verlagshaus, 1988. — 134 S.

Науковий керівник: к.філол.н., доцент Н. М. Поліщук

ВЛАСНІ НАЗВИ У СКЛАДІ НІМЕЦЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ

А. Ю. Ямкова

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

На думку більшості лінгвістів, мова є, з одного боку, інструментом пізнання світу людиною та сховищем індивідуального й суспільного досвіду, сприйняття та оцінки навколишньої дійсності, з іншого боку, віддзеркалює світосприйняття, виражає національний характер, психологічний склад народу, його історію та культуру.

Дослідники фразеологічного складу мови пропонують різні типи класифікацій фразеологізмів залежно від їх властивостей і методів дослідження. Найвідоміші класифікації В. В. Виноградова, І. І. Чернишевої, Е. Агріколи, Г. Л. Пермякова. Автори по-різному визначають належність до фразеологізмів різних груп словосполучень і рівень стійкості словосполучень. Наприклад, Г.Л. Пермяков до складу фразеологізмів включає прислів'я, приказки, крилаті слова, афоризми, а Е. Агрікола до фразеологізмів відносить фразеологічні об'єднання, фразеологічні єдності та ідіоми [1, 64].

Ономастика – наука, розділ мовознавства про сукупність власних назв або онімів. До кола її інтересів належать історія та закономірності виникнення, розвитку та функціонування власних назв, їх зміни, поширення і особливості структури у мові й